

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

Odak noktası gösterinin kendisidir: Drag eşittir ifşa-beden! Teşhir edilen öz, insanın doğallığa karşı duyduğu zaafı gelir. Giyindiğin ve takındığın zarafet, bir tür zırh; kayıtsız bir özgüven ışıltısıyla süslü bir serbestleşme yolu. Stilize rüküşlük. Aşırılığın patolojik değil, çünkü takı bedeninin masumiyetini açıklar. Toplumsal kimliğin ayarlarıyla oynama girişimidir bu: Gösteri, arınma güdüsüyle taklaşıp ve gövde eksildiğinde geriye kalır beden.

Gövdesiz
ekrana sığıldığı kadar başlar program ve beden bir sabahlık—iç çekişe sürüklendiğim drag sabahlığımla yeni bir geceye uyanıyorum akan makyaj, ışıklar... ve vecd hâli tüplü televizyon bel getiriyor taşlanmış bijuteri, kenet korse —suretime dönüp mankene kendimi giydirim.

EFE MURAD

Florence Konstantina Delight üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

The focus of attention is the performance itself: drag equals disclosure-body! The exposed self stems from the human proclivity for naturality. The elegance that one wears and puts on, forms a sort of coat of arms; a manner of breaking free, bedecked with a gleam of careless self-confidence. Stylised extravagance. Its excess is not pathological, because jewellery divulges the body's innocence. This is an attempt at playing with the tunings of social identity: the show becomes jewellery under the impulse of the urge for purification, and once the trunk has fallen back, the body is what is left behind.

Trunkless
as much as the screen will take the programme starts, and the body a negligee—I wake up to yet another night in my drag negligee, in which I drift into a sigh running make-up, lights... and a state of rapture the tube television ejaculates shiny bijouterie, clasp corset —I return to my own image and dress the mannequin up with myself.

EFE MURAD

Inspired by the work of Florence Konstantina Delight.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Tornada dönen taşlar gibi, kumaşın üzerine işlenen harfler de zamanla şekil alır. Kırılan seramik parçaları nasıl sivriliklerini kaybedip ufalanıyorsa, tılsımlı gömlekler, giyeni keskin gerçeklikten, ölümden ve nazardan sakınır. Kumaş, mühürlenmiş bir dua, taşınabilir bir muskadır; içine gömülen ayetler, gömlekle bir beden oluşturur, kelimeler tenin uzantısı olur.

Terle yıkanan tılsımlı gömlek, yıldız haritasına göre mühürlenir. Harflerin, rakamların dansı, bu bir kader mühendisliği; korunmak isteyen tenine işlenen mürekkep, kumaşın dokusuna sinmiş bir niyet... Neon taşlarla kaplı korseler ve ılık saçan yüksek topuklar, şimdi başka savaş hatlarından bedenlerimizi sakınır. Kötü ruhlara, kem bakışlara ve monotonluğa karşı tılsımlı bir direniş bu.

Biraradlığın Çözünüşü
kopçalarıyla açılan—
cevheri mücevherini kaybetmiş
bakıcı-görücü

geleceğe dair henüz ortaya çıkmamış
izlerin gücünü harekete geçiren ikaz

takının bükülüşü kaybedeceğimiz histe
o ân
taşınan nesnedeki biraradalık
—bedensel varoluşun kaydı

hiçbir çizgiye gelmeyen çizgiyi aşan
gıdalar gibiydi
arta kalan ekran kartı, aşan ve yaran
fazlalıktı.

As do the stones that spin on the lathe, letters embroidered on fabric take shape over time. The very same way broken ceramic fragments gradually lose their sharpness and shrink, so talismanic shirts protect the wearer from asperous reality, death, and the evil eye. Fabric becomes a sealed up prayer, a portable amulet; together with the verses of the Quran embedded in it, the shirt forms a body, the words become an extension of the flesh.

Washed with sweat, a talismanic shirt is stamped according to the wearer's star chart. A dance of letters and numbers, this is a case of destiny engineering; ink imprinted on the skin of the person who seeks protection, an intention permeating the fabric's warp and woof... Corsets adorned with neon stones and resplendent high heels now safeguard our bodies against other battle lines. This is a case of talismanic resistance against evil spirits, evil glances, and tedium.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

The Dissolution of Coexistence
with its clasp fasteners opening up—
its essence having lost its gem
the watcher-taker

the stimulus that releases the power
of the yet-to-be-revealed traces of the future

the bending of the jewellery, that moment in
the feeling that we are going to lose
the coexistence within the carried object
—record of bodily existence

it was just like foodstuffs that resist all lines,
cross the line
the leftover graphics card, it was the
extravagance that exceeds and crosses.

EFE MURAD

Aslıhan Demirtaş ve Tolga Tüzün'ün ortak üretiminden ilhamla.

EFE MURAD

Inspired by the collaborative work of Aslıhan Demirtaş and Tolga Tüzün.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Torna çalışıyor. Ses önce bir kenardan sızıyor, sonra büyüyor ve her şeyi kaplıyor. Bir vızıltı, bir uğultu, bir çekim alanı! Kırılan parçalar dönmeye başlıyor, sivri kenarlar, dağınık uçlar, dilini kaybetmiş kesikler—hepsi torna içinde kayboluyor. Zamanla yumuşuyor, köşeler eriyor, en sert olan bile yumuşuyor. Sürekli dönmenin cezası da ödül de yok. Sadece kaçınılmaz bir dönüşüm var.

Taşları avuçluyor. Kırık olanı bir döngüye bırakıyor, tamamlananı bir tele diziyo. Yontulmuş taşlar şimdi bir ritim tutturuyor—kumaşın arkasında süzülen kırmızı ışığın içinde. Telde asılı duruyorlar: Salınıyor, birbirlerine çarpıyor, gölgelerinin titreşimi duvara vuruyor. İnsan bedeni gibi, sivrilikleri törpülenmiş, ama hâlâ birer parça, hâlâ birer kalıntı. Perdenin arkası, eşik. Geçilebilir. Geçilmeyebilir. İçeride zaman başka bir maddesellik kazanıyor; torna sesi betonun damarlarına karışıyor ama bir ezgiye dönüşmeden kayboluyor.

Eskiz gerçek olmaya çalışıyor. Parçalar tamamlanmadan birbirlerine ekleniyor kırılmaların iziyle bir desen oluşturarak. Torna dönmeye devam ettikçe sınır belirsizleşiyor. Taşlar zaman içinde eskiyor. Yaratılan, yaratılmamışın gerçekliğini bozuyor.

Bir Ateş Yakaladı Beni

bir ateş yakaladı beni
bütün bedenim
kopuyor
vücut birbirine geçecek
ten ateşi tuzak
—ama doğacak
ve sevecek bir şey

ah bu uçuş uçuş halleri!

The lathe is running. The sound creeps in from an edge at first, before progressively becoming louder, until smothering everything. A buzz, a hum, a gravitational field! Broken fragments begin to spin, sharp edges, messy ends, cuts having lost their tongues—all of them disappear into the lathe. Over time, they soften, the corners smoothen, even the toughest ones loosen up. There is no punishment or reward resulting from constant spinning. All there is, is an inexorable transformation.

They feel up the stones in the palm of their hand. They leave the broken one in a loop, and string the completed one on a wire. Now the hewn stones strike a rhythm—amid the red light filtering from across the fabric. They are hanging on the wire: swaying, knocking against one another, their pulsating shadows projected on the wall. Like human bodies, their sharpness has been dulled, but each of them remains a part, a remnant. What lies beyond the curtain, the threshold. *It may be crossed. It may not be crossed.* Within, time assumes a different materiality; the sound of the lathe creeps into the concrete's veins, but it vanishes before it can turn into a melody.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

The sketch strives to become reality. Before they are even completed, the parts interconnect with each other, forming a pattern out of the traces of fractures. As the lathe keeps spinning, the border becomes gradually blurred. The stones age over time. What has been created disrupts the reality of what hasn't.

A Fire Has Taken Hold of Me

a fire has taken hold of me
my entire body
tears apart
the body is something that will interlock
the skin's burning fire trap
—but something that will be born
and love

ah, but those states of flying, flying!

EFE MURAD

Fuat Sonat Eşrefoğlu üretiminden ilhamla.

EFE MURAD

Inspired by the work of Fuat Sonat Eşrefoğlu.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Tabip ilaç alır ve şarkılar söyler; bu şarkılar ruhları çağırır, hastayı iyileştirir. Bu törenlerin bir başka belirgin özelliği, neredeyse her zaman karanlıkta ya da loş ışıkta yapılmasıdır. Bu, görünün ortaya çıkmasını kolaylaştırıyor gibi görünüyor; gözler kapalıyken, bilinçli dünyalardan gelen hülyalı şekiller, tıpkı rüyalar gibi... ölü kozalaklar ağaçlara açılıyor. Dış dünyadan gelen görsel uyarıcılar yoğunluk kazandıkça, içeriden gelen belli belirsiz görsel imgelere odaklanmak çok daha zor olacak. İyileştirme ritüelleri arasında istisnai bir durum var: Genellikle gece ateş etrafında yapılır bu tören. Katılımcılar ağaçların kozalaklarına bakarken toprak ve ateşi aynı anda görebilirler.

Natamam

hasta kadının şifacısı iç çekerek dolaşüyor ve şöyle diyor: “girdiklerinde her zaman istediklerini alırlar!”
—elde ettiğin dünya işaretlerden ve işaretlerin işaretlerinden ibaret olsa.

gökyüzünde açık bir yol görüldüğünde beyaz giysisini yıkamaya gidiyor ve aşağıda, burada olan her şey sadece... kan kırmızısı tabiat içre.

EFE MURAD

Günnur Özsoy üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

The physician takes drugs and sings some songs; those songs call forth the spirits, and cure the patient. Another distinctive trait of these ceremonies is that they are almost infallibly performed in a dark or dim-lit setting. This appears to help visions occur; when the eyes are shut, oneiric silhouettes emerging from conscious worlds, just like dreams... dead pine cones opening up to the trees. As the visual stimuli that emanate from the outside world gain intensity, so it will become more and more difficult to focus on the feeble visual motifs arising from within. One among the existent healing rituals constitutes an exception: that particular ceremony is generally performed at night around a fire. While looking at the pine cones of the trees, the participants are able to simultaneously see earth and fire.

Uncompleted

the healer of the sick woman paces up and down, sighing and then says, “they always get what they want once they are in!”
—if only the world you got consisted of signs, and the signs of signs.

when a clear path appears across the sky they will go wash their white gown and everything here, down here is just... within blood red nature.

EFE MURAD

Inspired by the work of Günnur Özsoy.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Bu zarif altuni başlık, Ur Kraliyet Mezarlığı'nda Kraliçe Puabi'nin bedeniyle birlikte bulunmuştur. Başlık, yirmi altın yaprak, iki dizi lacivert taşı ve kendilerince şekil değiştiren pullardan oluşmaktadır. Üst vücudu, omuzlarından kuşağına kadar uzanan değerli metaller ve yarı değerli taşlardan yapılmış boncuklardan oluşan dizilerle örülmüştü. Binlerce küçük lacivert taşı boncukla örülmüş sarkıtlar ve bitki ile hayvan figürleriyle süslenmiş bir taç...

Puabi'nin odasında biri başının yakınında çömelmiş, diğeri ise ayaklarının ucunda duran iki hizmetkâr vardı ve bu hizmetkârlar başka coğrafyalardan göçmüş mültecilerdi. Odanın duvarları etrafında çeşitli metal, taş ve seramik kaplar yer almaktadır; on parmağında ise on yüzük. Altın varaklı taç, kraliçenin kafatasını bilinen evrenin sınırları içine alır; mukadder ve muktedir geleneğin ileri dönüşümünü aydınlatmaktadır.

Şam'da bulunan ama kesin olarak tarihlendirilemeyen bir figüründe de gördüğümüz gibi, doğum taşlarıyla süslenmiş kemer, kadın şeytanlar, tanrıçalar ve ölümlü kadınlar tarafından takılırdı. Bu özel süs eşyasının çıkarılması, kadının bedeninin tamamen çıplak hâle gelmesini sağlar: Aşk, seks ve savaşa inancın ihyasıdır bu ritüel. Sümercede

kadınların kalçalarının etrafına kuşandığı ve bacaklarının arasından geçen kumaş şeridi anlamına gelen *didū*'nun beden etrafına bağlanarak takılması, "çözmek", "gevşetmek" ve "bağını açmak" anlamlarına gelen *ramū* fiiliyle ilişkilendirilmiştir. *Didū*'nun yalnızca ikili ve çoğul formlarda kullanılışı, vücuda geçirilen iki parçalı giysilerin Mezopotamya'da iki uyuğu da çevrelemesiyle yakından ilintilidir. Bu, kozmik kemerin evrenle eşlenik olduğunu gösterir.

Tanrıça: Güneş Gözü
ateşin içindeyiz,
bir ruh—
ama hangisi,
biri bir yere düşüyor
diğeri güneş gözü
hiç iz yok

ve gizli yol açılıyor
geceyi delip geçince
altın taca bakıyorum,
ama göremiyorum.
aydınlık yaklaşıyor inançla
yanmaya devam ediyor.

This delicate golden headdress was found with the remains of Queen Puabi's body in the Royal Cemetery at Ur. It consists of twenty gold leaves, two rows of navy blue stones as well as reconfigurable scale-like pieces. Her upper torso, from her shoulders to her bosom, was covered with braided strings of beads consisting of precious metals and semi-precious stones. A crown, adorned with strands woven out of thousands of navy blue beads, along with vegetal and animal depictions...

The chamber where Puabi's remains rested also contained the bodies of two servants, one in a crouching position near her head, the other by her feet, both of whom had migrated from distant lands. The walls of the chamber were lined with various metal, stone and earthenware vessels; she wore ten rings, one on each of her ten fingers. This crown of gold leaves encloses the queen's skull within the boundaries of the known universe; it is intended to illuminate her future transformation in accordance with the predestined and all-powerful tradition.

The belts embellished with encrusted birthstones, such as that seen on a figurine found in Damascus, whose date could not be assessed with certainty, were worn by female demons, goddesses and mortal women.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

The removal of this unique ornament left the body of the woman who wore it entirely naked: this ritual meant the resurrection of the faith in love, sex and war. The act of wearing the *didū*, which in Sumerian meant the strip of cloth that women tied around their hips and passed between their legs, is associated with the verb *ramū*, which means "to untie", "to loosen" and "to unravel." As for the fact that the term *didū* only appears to have been used in the dual and plural forms, it is closely related to the Mesopotamian custom of wearing two-piece garments covering the body so they encircled both thighs. This in turn suggests that the cosmic belt was associated with the universe.

The Goddess: The Sun's Eye
we are in the fire,
a spirit—
but which one,
one falls somewhere
the other is the sun's eye
there is no trace at all

and the secret path opens
when piercing through the night
I look at the golden crown,
but I cannot see.
the brightness comes closer along with faith
it continues to burn.

EFE MURAD

Esma Ertel üretiminden ilhamla.

EFE MURAD

Inspired by the work of Esma Ertel.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Torna dönerken ve taşlar incelirken, tılsımlı bir yüzük takıyor biri. Kırmızı ışığın altında, telde asılı mücevher—taş ve harften, kumaş ve gövdeden doğan aşkını dizi. Eski bir gömlekte izi seçilebilen harfler gibi abajur gövde içinde mühürlü kelimeler... Tornanın sesi, savaş meydanında yankılanan bir isyan duasının yankısı gibi günah mekânın içinde dolaşıyor. Ve şimdi kumaşın altında bir gölge kıpırdamakta. Ziyaretçiler perdeyi aralıyor. İçeri girdiklerinde, taşın, kozalağın, kumaşın ve tenin birbirine karıştığını görüyorlar. Eğreti ama görkemli, korunaklı ama çırpılçplak.

Totem Gövde

bir bakış at ve iste
nazar etmek için varlığa ihtiyaç var

aradığın totemin
güvende hissettiren bilezikleriyle
kurduğu köprü
—isyan
geçmişe iliştilmiş nesnelerde

yokluğu mülk edinemeyen nazar
yumruk yaptığında farklı renklerde ışıyor
kelepçe
aktarılmadığı için *şimdi* tecrübesi
—gören göz arzuyu öteledikçe.

EFE MURAD

Ulaş Eryavuz üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

As the lathe spins and the stones grow thinner, someone wears a talismanic ring. Underneath the red light, the jewel hanging on the wire—the transcendentalist chain born of stone and letter, fabric and trunk. Like letters whose traces can be deciphered on an ancient shirt, words sealed up inside the lampshade trunk... The sound of the lathe travels through the sin space, as though the reverberation of a rebellious prayer, echoing across the battlefield. And now a shadow stirs underneath the piece of fabric. The visitors pull the curtains apart. When they step inside, they realise that the stone, the pine cone, the cloth and the skin all commingle. Expedient yet sumptuous, sheltered yet naked to the flesh.

Totem Trunk

throw a glance and resolve
for a look to be cast existence is required

the bridge built by the totem
you yearn for
with its safety-inspiring bracelets
—rebellion
in the objects appended to the past

when the gaze that cannot possess absence
clenches its fist the cuffs glow with varied colours
because it could not be transmitted the
experience of *now*
—as the perceiving eye postpones desire.

EFE MURAD

Inspired by the work of Ulaş Eryavuz.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

QR, hızlı yanıt kodu, 1994 yılında Japon şirketi Denso Wave'den Masahiro Hara tarafından otomobil parçalarını etiketlemek için icat edilen iki boyutlu matris barkodudur. İngilizcedeki *quick-response* ifadesinin kısa adı olarak hayatımıza girer. Türkçeye girişinde geometrik şekli ilham verir: karekod. Bu kodun tek başına olduğu haliyle seri olarak kodlanmış milyonlarca grafik koddan sadece biri olma dışında başka anlatacağı yokmuş gibi düşünebiliriz. Oysa onu bir anahtar deliği olarak düşünürsek, koddan içeriye girip bize anlatılanı işitmek, görmek için bir anahtara gereksinim duyarız. Şimdi gelin bedende taşınan

bu kodların açtığı kapıdan içeri girelim, takının nasıl da hiçbir zaman çöp olamadığının hikayesine kulak verelim ve hatırlayalım: Takının hammaddesi zamansız bir döngü içindedir. *Eritilir, şekil alır, bedende taşınır, hikâyeler anlatır, anılar yüklenir, sonra tekrar erir, baş başa şekillere girer. Eritilir, şekil alır, bedende taşınır, hikâyeler anlatır, anılar yüklenir, sonra tekrar erir, baş başa şekillere girer. Eritilir, şekil alır, bedende taşınır, hikâyeler anlatır, anılar yüklenir, sonra tekrar erir, baş başa şekillere girer.*

AYŞE E. COŞKUN

Nazlı Çapar üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

QR is a kind of two-dimensional matrix barcode invented in 1994 by Masahiro Hara, from the Japanese company Denso Wave, in order to facilitate the labelling of automobile parts. It made its way into our lives as the acronym of its full designation in English: quick-response. Its geometric shape inspired its Turkish rendition: *karekod* (square code). That particular code, on its own as it stands, might be regarded as having nothing else to tell us apart from being one of millions of such serially generated graphic codes. Yet, if we choose to consider it as a keyhole, we ought to feel the need for a key in order to penetrate inside, through the code, and hear and see what we are being told. Now, please come closer, let us penetrate through the door that

these codes, worn on the body, open; let us listen to the story of how jewellery will never be rubbish, and remember: the raw material of jewellery is forever caught in a timeless cycle. *It is molten, shaped, worn on the body, it tells stories, it is loaded with memories, and then it is once again molten, and assumes entirely different shapes. It is molten, shaped, worn on the body, it tells stories, it is loaded with memories, and then it is once again molten, and assumes entirely different shapes. It is molten, shaped, worn on the body, it tells stories, it is loaded with memories, and then it is once again molten, and assumes entirely different shapes.*

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Nazlı Çapar.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

"Takı basit bir form olduğundan hafızayı nasıl yeniden sıfırlayacağız?"

Takı dediğimiz hangi formda, türde olursa olsun paradoksal bir varlık sebebi taşıyor. Ya bir gruptan ayrışma çabası içindeyizdir ya da bir gruba ait olma arzumuz vardır. İnsanlara da bir tür grubu olarak bakınca, aynılık yakalamak kaçınılmazdır, tıpkı otoyolda ilerleyen arabalar gibi.

Seri üretimden kaynaklanan eş biçim olgusu kasten elde edilen bir sonuçtur. İnsan yapımı nesneler için bu arzulanan, tasarlanan bir sürecin sonucudur. Oysaki aynı gözükten bambaşka karakterler değil

miyiz günün sonunda? Üstelik de aynı beden üzerinde taşınan dövme, makyaj, takı, kıyafet gibi onlarca farklı türde farklılaşma oyunları yaparak bir diğerine benzemediğimizi haykırıp durmuyor muyuz?

Peki ya doğadaki herhangi bir kozalak, her bir tohum, diken bir seri üretim dürtüsüyle mi eş biçime sahip olur? Yoksa sadece benzerlikleri mi bizim onları aynı kabul etmemize yeter? Her birimiz bu sorulara başkaca cevaplar verebiliriz özgürce... Mesela, ben, bu *Fostuklara* diğer kabuklu fındıklardan ayrılmaya çalışanlar olarak bakmak istiyorum.

AYŞE E. COŞKUN

Güçlü Öztekin üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

"Jewellery being a basic form, how shall we reset the memory again?"

Whatever form or type it may assume, what we call jewellery possesses a paradoxical reason for being: we either strive to distinguish ourselves from a group, or long to belong to one. As soon as we consider humans as a group of species, it is inevitable that we find similitude among them, as is the case with cars moving on the motorway.

The phenomenon of uniformity that results from mass production is a deliberate outcome. For human-made objects, that is the upshot of an intended, deliberately designed process. Yet ultimately, are we not altogether different characters, although we

might look the same? Moreover, by playing differentiation games in dozens of different possible ways, such as wearing tattoos, make-up, jewellery, and clothes, all carried on the same body, do we not incessantly scream that we are like no other?

But then, what about any given pine cone, or every seed, every thorn found in nature: do they owe their uniformity to a mass production impulse? Or is their mere similarity enough for us to consider them as identical? Each of us is free to give different answers to these questions... For instance, I intend to look at these *fostuks* as striving to distinguish themselves from other shelled nuts.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Güçlü Öztekin.

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

Hara, Uskumruköy

Güneş Terkol üretiminden ilhamla.

Craft. Ritual. Transformation.

Hara, Uskumruköy

Inspired by the work of Güneş Terkol.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

İlk cam ürünleri, milattan önce iki bin yıl önce Mezopotamya, Mısır ve Suriye'de geliştirilen, mücevher ve para olarak kullanılan boncuklardı. Cam yapımı, silika ısıtıldığında ve sıvı ve akışkan hale geldiğinde kendini var eden ve icat edilen asırlık bir zanaattır. İnsanlar bu basit simyanın kontrollü bir biçimde yönlendirilebileceğini ve mükemmelleştirilebileceğini, kaplar, pencereler ve mücevherler üretilebileceğini anladılar. Şeffaf malzeme daha sonra sanatsal ve kültürel hale gelerek, dünyaya camın getirebileceği hayranlık duygusunu da bahşetti. Doğada buz dışında hiçbir olguya benzemeyen kırılğan şeffaf malzeme, harikalar yaratan büyülmüş bir bileşendir ve ateşle var olur.

Binlerce yıldır var olan cam boncuklara yeni bir halka ekleme fikri, bu kadim zanaatı hobi ve hediyelik eşyadan sıyrıp yeni deneysel bir arayış zeminine taşımak olarak ifade edilebilir. Bu yeni performatif üretme metoduyla şeffaf, opak, örtme, saklama, yansıtma, yamuk gösterme gibi bir dizi görmeyle ilgili olguyu kavramsal olarak çeşitlendirmek mümkün olur. Suluboya ile kâğıt üzerindeki akışkanlığın ve şeffaflığın yerçekimi, ısı ve ustalık aracılığıyla yeniden yorumlanması. Su ve ateşin ortak kümesi: akışkan, şeffaf, kırılğan ve sınırsız. Biriciklik zamanın ta kendisi. Cam soğuyana, boya kuruyana kadar yeni lekeler, biçimler peşinde koşmak mümkün.

AYŞE E. COŞKUN

İnci Furni üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

The first glassware objects ever produced were beads, used both as jewellery and currency, developed two millennia before Christ in Mesopotamia, Egypt and Syria. Glasswork is an age-old craft which unfolds and reinvents itself each time silica is melted into its familiar liquid and fluid form. People soon realised that this elementary alchemy could be steered and perfected in a controlled manner, allowing for the creation of vessels, windows and jewellery. Later on, this transparent material took upon an artistic and cultural character, bestowing on the world the sense of awe that glass can elicit. This fragile, transparent material, resembling no other form existing in nature except perhaps ice, is a magical element, working wonders and brought into existence by fire. The idea of adding an extra

link to the age-old glass bead chain may be construed as stripping this ancient craft of its inclination towards hobby and giftware, and ushering it onto a novel, experimental research ground. Thanks to such a novel, performative production method, it becomes possible to generate conceptual variations on a series of phenomena related to vision: namely transparency, opaqueness, veiling, concealing, reflecting, or distorting. The gravity of watercolour and its fluidity and transparency on paper; its reinterpretation by way of heat and mastery. The commonalities of water and fire: fluid, transparent, fragile and boundless. Singularity is time itself. One is free to pursue new stains and shapes up until the glass cools down and the paint dries.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of İnci Furni.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

Artık biliyoruz ki aşırı tüketim ve aşırı üretimin hızı yavaşlamalı, aksi takdirde sonuçları gezegenimize mal olacak. Tüm yaratıcı alanlar yeniden bir içgörü kazanmaya başlıyor. Yaratıcı değerlerin tepetaklak olduğu, tasarımın aktivist bir rol oynadığı sistemler icat oluyor. Tasarımcı ile emekçi, tasarımcı ile dezavantajlı, tasarımcı ile amatör, tasarımcı ile tasarımcı arasındaki fikir paylaşımı başka bir farkındalığı mümkün kılıyor. Malzemelerle yeni ilişkiler kurulmaya başlanıyor. Bulunan, geri dönüştürülen ve yeniden icat

edilen malzemelerin üretimi, bu yeni paradigmalara eşlik ediyor. Yeni bir ten; yeni bir bakteri katmanının kendi kendini var etmeye çalışan varlığın bir giysi, bir aksesuar olarak bedenimizde taşınması, tam da bu yeni nesil ilişkilere kapı açabilir. Bakteri taşıyıcısı tenimizde, yeni bir bakterinin ışık geçirgen lekelerini veya yeni nesil köpükleri taşımak. Bir insan teninde ortalama 1000 civarında bakteri türü bulunurken, buna bize iyi gelen yeni bir tanesini giyerek ekleme fikrine ne dersiniz?

AYŞE E. COŞKUN

Ekin Kano üretiminden ilhamla.

We are now aware of the fact that the pace of overconsumption and overproduction must slow down, failing which the consequences will cost us our planet. Every single creative field is currently beginning to recover insight. Systems in which creative values are upturned, and design assumes an activist role, are being formed. The horizontal exchange of ideas between the designer and the worker, the designer and the disadvantaged, the designer and the amateur, and the designer and the designer, enables a previously unknown sort of awareness. New relationships are being established with the materials. The production of found, recycled, and

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

reinvented materials runs abreast with these newly emerging paradigms. Wearing a new skin, a new layer of bacteria, which is an organism that strives to maintain its own existence, over our body as though a garment or an accessory may open the door to these new-generation relationships. Wearing light-permeable stains derived from a new bacterium, or new-generation foams on our skin, a carrier of bacteria as it is. Given the fact that some 1000 bacterial strains thrive on the human skin on average, what would you say to the prospect of adding a new one, one that is beneficial for us, by wearing it as a garment?

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Ekin Kano.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Altmışlı ve yetmişli yıllarda, ucuz malzemelerle ve kopyala yapıştır gibi doğrudan müdahalelerle deneyler yapmak, özellikle de refah içindeki Batılı dünya için çok makbuldü. Alüminyumdan, demir ve tekstile, kâğıt ve ambalajdan, sigara izmaritine kadar her türlü değersiz malzeme takıya dönüşebilirdi. Bu bağlam yapanlar (*makers*) ile giyenler (*wearers*) arasında enteresan bir ilişkinin de başlangıcı olarak kabul edilir. Bu dönem, Modern Takı'nın doğuşu olacaktır. Altmışlı yılların sonunda, Hollandalı bir grup tasarımcı bu dönemin öncüsü olacaktır. 1969 yılında *Objects to Wear* (Giyilir Nesneler) sergisi ABD'yi dolaşır ve aralarında Çağdaş Takı'nın kavramsal

ve uygulamacı öncüsü olan Gijs Bakker'in da dahil olduğu beş tasarımcının işlerine ev sahipliği yapar. Bakker'in sergilediği ve hazır malzeme olarak soba borularını kullanarak yarattığı hacimli nesne, metal endüstrisinin bir bileşeninden oluşur. *Stovepipe Necklace* (Soba Borusu Kolye), bağlamından kopartılmış bir ifadedir. Sıradan, değersiz eşyaların zevki nasıl dönüştüreceğine dair yeni sorular sordurur. Size mahallenizdeki nalburun aşında bir mücevher mağazası olduğunu söyleseler... Endüstri estetiği bedende yeni ritüellerle kendine bir yer bulduğunda, bu sayısızca çoğaltılabilir olduğunda, bir de kolayca erişilebilir olduğunda, biz de zengin olmuş olmaz mıyız?

AYŞE E. COŞKUN

Günnur Özsoy üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

During the sixties and seventies, experimenting with cheap materials and straightforward interventions, such as copy and paste, was considered perfectly appropriate, especially in the eyes of the prosperous Western world. All sorts of worthless materials, ranging from aluminium to iron and textiles, and from paper and packaging to cigarette butts, were liable to be turned into jewellery. That particular context is considered as having formed the beginning of an intriguing relationship between the “makers” and the “wearers;” and those years were to see the birth of Modern Jewellery. Towards the end of the sixties, a group of Dutch designers emerged as the trailblazers of this period. In 1969, the exhibition *Objects to Wear*, which toured the USA, featured

the works of five designers, including Gijs Bakker, the conceptual and practical pioneer of Contemporary Jewellery. Bakker's contribution to the exhibition was a voluminous object assembled using a ready-made material, stove pipes, a component of the metal industry. *Stovepipe Necklace* is a statement that has been disjoined from its context. It raises questions as to how commonplace, worthless objects may transfigure taste. Suppose they told you that the hardware store on your block is actually a jewellery warehouse... When industrial aesthetics secures a position for itself in the body by means of new rituals, and when that position becomes indefinitely multipliable and easily accessible, do we not become richer ourselves?

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Günnur Özsoy.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

Geleneksel zanaat bilgisi kadimdir; aynı kalmak ister, tekrar sever, tekrarın mükemmelliğinin peşinden koşar. Zanaatkâr değişime direnir, çünkü sadece bir tekniği öğrenmek, onu kaliteli icra etmek için binlerce saatini tezgâhta geçirmesi gerekmiştir, bolca azar işitmiştir. Bu sebeple de o kadim bilgiden vazgeçmek çok risklidir. Geleneksel olanla deneyssel olan paradoksaldır. Deneysellik yenilik arayışının kaynağıdır, risk almayı gerektirir, meraktan beslenir. Çağdaş zanaat işte bu ikiliğin ara kesitinde hayat bulur. Bir tarafta kadim geleneksel üretim bilgisinin derinliği üzerine yeni malzemeler, yeni biçimler, yeni boşluklar, yeni ilişkiler eklenir. Çağdaş olan sonuç

odaklı değil, süreç odaklıdır. Cevap aramaktan ziyade, soru sormayı seçmektir. Tıpkı bu işlerde olduğu gibi. Bugüne kadar heykel için düşünülen formlar şimdi bedenle ilişkilenebilir. Hızlı ve dinamik çizgiler, farklı katmanlarda, farklı kalınlıklara ulaşıyor. Bu işlerdeki üst üste gelen dairesel formlar ve günümüzdeki zamanın yetersizliği uç uca eklendiğinde, zamanı, telaşlı hayatları, yetişememe duygusunu, çekiştirme hallerini temsili birer tekerlek, saat, güneş olabilecek primitif imgelere dönüşüyor. Kâğıttan silikona, silikondan gümüş kaplamaya uzanan meraklı bir yolculuk, çağdaş ritüellerini yaratıyor.

AYŞE E. COŞKUN

Esma Paçal Turam üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

The knowledge of traditional craft is ancient; it seeks to remain unchanged, it enjoys repetition, it pursues perfection in repetition. Craftsmen resist change because learning just one technique and executing it correctly requires them to spend thousands of hours at the workbench, not to mention sustaining a considerable amount of scolding. That's the reason why giving up that ancient knowledge is so risky. That which is traditional is antithetical to that which is experimental. Experimentalism is the resource that fuels the search for innovation; it requires risk-taking, and thrives on curiosity. As for contemporary craft, it comes to life precisely at the intersection of this duality. On the one hand, new materials, new forms, new gaps, and new relationships are added on top of the depth of the knowledge of ancient traditional production. What

is contemporary is process- rather than outcome-oriented. This entails choosing to ask questions instead of seeking answers; exactly as is the case in these works. Forms which until this day have been considered as being intended for sculpture are now being associated with the body. Fast and dynamic lines result in various widths across different layers. When tethered to the chronic lack of time, the circular forms that overlap in these works turn time itself, our hectic lives, the feeling of being unable to keep up, and the states of being pulled apart in every direction that characterise our epoch into as many primitive, representative images that might either be wheels, clocks, or suns. A journey driven by curiosity, extending from paper to silicone, and from silicone to silver plating, generates contemporary rituals.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Esma Paçal Turam.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

İnsanoğlunun en büyük ideali, tarih boyunca, beden gelip geçiciliğinin ötesine geçip, kalıcı ve kendisinden söz ettiren izler bırakmak olmuştur. İnsan, özellikle de değerli madenlerden yaptığı beden süslemeleriyle varlığını ölümsüzleştirmek istemiş, yaşarken yaşamdan sonra da kalıcılığın peşinde koşmuştur. Büyük krallıkların, imparatorlukların en büyük mirasları hazineleri olmuştur. Bu yüzden hala kral mezarlarında ölümden sonra da varlığın sembolü olan altın ve değerli

taşlardan yapılma takılarla geçmişin izleri sürülmektedir. Organik bedenden daha uzun süre kimyasal özelliklerini kaybetmeyen altın karşısında rekabet edebilen cevherler pek sınırlıdır. Peki ya bu kalıcılık ideallerinin karşısına geçiciliği koyduğumuzda bize geriye ne kalır? Anlık veya günlük bir keyif, eriyip gideceğini bildiğimiz ve hoşumuza giden bir nesneyle kurduğumuz günlük bağ, bize ayrılan sürenin sonunda yitip gider mi? Kim bilir belki de lezzetli bir yemeğin hazı kadar bir iz bırakır; belki o da bize yeter.

AYŞE E. COŞKUN

Mert Öztekin üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

Throughout history, the greatest ideal of humankind has been that of transcending the transience of the body, and of leaving permanent and remarkable traces in its wake. Human beings have relentlessly longed to immortalise their individual existence, and sought permanence in the worldly and the afterlife by means of body adornments, chiefly made from precious metals. The most considerable legacies of great kingdoms and empires have always consisted in their treasures. Such is the reason why traces of the past may still be read in the pieces of jewellery, made of gold and precious stones, symbolising existence

after death, that litter the tombs of kings. Gems possessing the ability to compete against gold, which retains its chemical properties much longer than the organic body, are extremely scarce. However, when we confront transience with such ideals of permanence, what are we left with? Does a momentary or daily delight, a one-day bond we establish with an object that we find pleasing, though we know it will fade away, truly vanish without trace once the time allotted to us has reached its end? Who knows, perhaps it will linger awhile like the aftertaste of a succulent meal; and perhaps this will suffice.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Mert Öztekin.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

Konu pırlantalara gelince fazla söze gerek kalmıyor. Takıyla dönüşen bensem: Neye dönüşüyorum?... Daha güçlü birine?... Daha güzel birine?... Daha alımlı birine?... Daha cazibeli birine?... Daha dişi birine?... Daha zengin birine?... Gerçeğin ne önemi var ki?

"Sanırım sen, sahnede durup, gözünde spot ışığı parlarken yine de bir adamın cebindeki pırlantayı görebilen dünyadaki tek genç kadınsın."

Jane Russell'ın Marilyn Monroe'ya repliği.
Erkekler Sarışınları Sever, 1953.

Türkçede bazı isimler var, nesnelerin varlık sebepleri ve/veya pratik işlevlerinden türemiş olan: *ayakkabı*, *buzdolabı*, *duşakabin* bunlardan aklı ilk gelenler. Burada bu ilişkiyi tersine çözümlemek de mümkün. Bir tılsımı,

bir niyeti, bir nesne üzerinde, bir nesne aracılığıyla salıvermek gibi. Salla gitsin de bir tılsım. Nazarlık taşımak gibi salla gitsin taşımak: *dert tasa savar*. Türkçe sözlükte şöyle yer alır:

Salla gitsin

İsim.

1. -i, yelpaze

2. -i, Sıkıcı bir durumu geçirmek; atlatmak, savuşturmak, defetmek için kullanılan, dert tasa savrulduğuna inanılan kadim bir yellenme aracı:

"Takma kafana, salla gitsin."

- Halk deyişi

"Canı sıkıldı mı alırdı eline salla gitsinini, derin bir nefes alır, sallardı kederle, sonra katlar koyardı sehpaya."

- Reşat Nuri Güntekin

When it comes to diamonds, little needs to be said. If I am what is transformed apace with jewellery: what is it I am turning into?... Somebody stronger?... More beautiful?... More charming?... More appealing?... More feminine?... Someone richer?... What does reality matter?

"I think you're the only girl in the world who can stand on a stage with a spotlight in her eye and still see a diamond inside a man's pocket."

Jane Russell to Marilyn Monroe in the movie *Gentlemen Prefer Blondes, 1953.*

In Turkish, some nouns derive from the purposes and/or the practical functions of objects: *ayakkabı* [shoe, literally translating to "foot casing"], *buzdolabı* [refrigerator, literally translating to "ice cupboard"], or *duşakabin* [shower unit] are the first to come to mind. In each case, it appears possible to break down this relationship backwards

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

19.04 - 30.11
2025

Hara, Uskumruköy

as well. Something like manifesting a wish by means of a talisman. A *salla gitsin* [hand fan, literally translating to "shake it off"] is a talisman too. Carrying a *salla gitsin* just as one does a talisman: warding off trouble and pain. The Turkish dictionary defines it thus:

Salla gitsin ["Shake it off"]

Noun.

1. hand fan

2. An ancient means of fanning oneself, believed to help get past, come around, ward off, or defeat an unpleasant, distressing situation:

"Don't worry about it, shake it off."

- Folk saying

"Whenever she became tense, she would hold her salla gitsin fan in her hand, take a deep breath and wave it anxiously before folding it and leaving it on the coffee table."

- Reşat Nuri Güntekin

AYŞE E. COŞKUN

Ulaş Eryavuz üretiminden ilhamla.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Ulaş Eryavuz.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

Mekâna takı giydirme, Alman tasarımcı, sanatçı Gerd Rothmann'ın 1970'lerden beri vücudun bazı kısımlarının (topuk, kulak, koltuk altı) izlenimlerini yaptığı ve parmak izlerini kaplara, yüzüklere, bileziklere ve kolyelere entegre ettiği çalışmalarını çağırıştırıyor. Ya da tam zıttı bir bakış açısıyla, mimar Peter Eisenman'ın Cleto Munari için tasarladığı mücevherlerde olduğu gibi, ne insan formunu ne de insan oranlarını taklit eden yapı taşları, insan formuyla herhangi bir bağlantı kurmayı ve süslemeyi reddediyor. Dekoratif veya temsili değil; bunun yerine, yüzükten

bir binaya kadar uzanan nesnelerin ölçekli sürekliliğinin bir parçası olarak var olurlar. Anlamları açıktır, ancak ne anlama geldikleri asla tarifenmez.

İnşa teknolojisinin sistematik seri üretim ritüeline karşı zanaatkârın elinden çıkma, birbirinin bir diğerinin aynısı olmayan yapı bileşenleri... Bu sadece gözükeni; bir de duvarın içinde gözükmeyenler var. Peki biz gümüş çivinin biricikliğine mi bakakalalım, yoksa duvara saplanan altın kareye mi?

AYŞE E. COŞKUN

Can Altay üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

The act of adorning the space with jewellery noticeably brings to mind the works of German designer and artist Gerd Rothmann, who since the 1970s has been producing impressions of parts of the body (heels, ears, armpits) and integrating fingerprints into vessels, rings, bracelets, and necklaces. Or, from a radically different approach, we might consider the jewels designed by architect Peter Eisenman for Cleto Munari, which neither emulate the human form nor its proportions, rejecting all connection with ornamentation. They are neither decorative nor representative; instead, they exist as part of a scaled continuum of objects ranging

from a ring to a building. Their definitions may be obvious, but what they actually mean is utterly inexpressible.

Building components, each differing from the next, born of the hand of the craftsman, standing against the systematic mass production ritual of construction technology... That is merely the visible part though; there are also the invisible ones, inside the wall. Then, what is it we ought to contemplate: the singularity of the silver nail, or the golden plate hammered into the wall?

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Can Altay.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

İçinde bulunduğumuz yüzyılın başında arkeolojinin bir başka türü daha doğdu: Bilinmeyen dönemlerin kalıntılarını hayal eden, avcı ve toplayıcıların destansı maceralarını anlatan, antik yerleşim yerlerini, araç gereçleri, giysileri ve tekstilleri yeniden yaratan yeni bir tasarımcılar kuşağı. Bugün herhangi bir atık, ileri dönüşüm paradigmasıyla hayata yeniden dönebilir. Yeni bir nesnenin, sistemin bileşeni olabilir. Bunun sınırı

yoktur. Dönüşümün zanaatla buluştuğu yerde yepyeni bir tasarım pratiği, manifestosu yeşermiştir bile. Çöp bir değer olurur. Takı bunun için harika bir nesnedir. Küçüktür; deneysellik çok bereketlidir. Hele bir de bu atık, yüksek gerilim hattı çalışmaları sırasında sokaklara düşmüş, atılmış tellerle ise, yepyeni bir hammadde türemiş olur. Belki de parmağa takıldığında şifa bile verecektir.

AYŞE E. COŞKUN

Koray Arış üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

At the turn of the century, a new sort of archaeologist was born: A generation of designers who took to re-imagining the remains of unknown epochs and the epic adventures of hunter-gatherers, and recreating ancient settlements, tools, pieces of clothing and textiles. Now, any piece of trash may be brought back to life by virtue of the upcycling paradigm. It may become a component of a new artefact, or system. There is no limit to this.

A brand-new design practice and manifesto has long blossomed at the junction where transformation and craft intersect. Waste becomes an asset. A piece of jewellery is a fecund object in this respect. It is small, and open to experimentation. These discarded high voltage wires, collected from the street following maintenance works overhead, effectively become a brand-new raw material. Who knows, they might even have healing properties when worn on the finger.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Koray Arış.

Tarihin Neresindeyiz?

Zanaat. Ritüel. Dönüşüm.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

Richard Sennett (2009), teknik ile el becerileri arasındaki ilişkiyi ortaya koyarken, Immanuel Kant'ın "el akıldaki penceredir" ifadesini hatırlatır ve modern bilimin bu gözlemi ispatlamaya çalıştığını söyler. İnsanların ataları, ellerini tutmak için kullanmayı, tuttukları şeyler hakkında düşünmeyi ve nihayet tuttukları şeyleri şekillendirmeyi öğrendiler;

insan-maymunlar alet yaptılar, insanlar ise kültür yaptılar. Yaparken düşünmenin sonuçları, bugün yepyeni tasarımcı-sanatçı profilini mümkün kılar. Roller çok güzel birbirine karışır. Bir madene biçim verirken yaşanan hikâye, beden neresinde anlam bulacaktır? Bu bazen öngörülemez bir maceradır.

AYŞE E. COŞKUN

Canan Bozbağ üretiminden ilhamla.

Where In History Are We?

Craft. Ritual. Transformation.

**19.04 - 30.11
2025**

Hara, Uskumruköy

While exploring the relationship between technique and manual dexterity, Richard Sennett (2009) brings to mind the words of Immanuel Kant, "the hand is the window to the mind," and argues that modern science has been attempting to prove this observation. Our ancestors progressively learnt to hold things in their hands and to reflect on those things they held, before

ultimately learning to give shape to those things; human-apes produced tools, and humans produced culture. The simultaneous act of thinking and making has led to the emergence of the designer-artist. The roles blend together. Where will the story of giving shape to a metal find meaning in the body? This sometimes proves to be an unpredictable adventure.

AYŞE E. COŞKUN

Inspired by the work of Canan Bozbağ.